

juures midagi tegemisti oli; ma arvan, ta on viisi füll senna siisse oma strategeemise rohut püistanud."

"Hm, hm — see on tõestti imelik, aga ma ei tahaks seda iska veel mitte uskuda. Minu juures ei mõju aga ükski armastuse joof. Homme oota minud, nagu juba üleskin, töbra Hansu juures punkt tell 7, ja Liisa wõib jäädva senna, kus ta on." Nõnda lähkuimad töbrad.

Teine päew ootas Juhan ažjata Willemi tulsetut. Kell 10 1/2 juba oli 1/29, töbrast veel ei töppu ega töbinat. "Dot, ma peaks õige järele vaatama, kuhu ta on jääenud." Möieldud — tehtud, jättis töbraga jumalaga ja töötas tööra ülesotšima. Tee viis teda trahterist mööda. Senna jõudes, kuuleb ta lahti testi alnatest selgesti töbra Willemi häält, kes nagu näha, ägedas tūlis sellegiga olema pid. Juhan astus üsse. Mis ta arvas, oli ta tõestetösi. Willem tulitsetublisti ühe wõera harraga, kuna teised tūlisejaid läbutada vüiduvad. Kuidas oli see aga töökulnud? Doti armas lugeja, seda saab kohne teada.

Willem oli tell 7 õigesti fodust välja läinud. Ta sammus töösi tahtmisje jõudu tollku wõttes kannab kindlasti trahterist mööda. Aga waewalt oli ta veel mõni sada sammu edasi läinud, kui ta torraga leisma jäi ja hoolega oma tasalusid läbivessima hallas. "Hm, rabalott on null," ümber ta tasa, tubak ja tubaku lett fab, . . . tifutoos . . . nuga on alles, ja ometi . . . puudub midagi! . . . Aga mis siis õteri? . . . Tõestti, iseäralik! . . . Ma pean tõestti midagi fodu lana päale jättnud olema. . . . Peab füll ümber põõrma! . . ."

Ta põõris ka tõestti ümber, ebf ta füll mitte aru ei saanud, mis tal õteri waja läks. Nõnda oli ta Liisa trahteri

kohta jõudnud. Korraga kuulub tema nagu siemist häälit hündma: „Liisa trahter on sinu püudunud!” Segaselt ja ilma tähelepanemata oli ta juba ukse lahti teinud ja siisse astunud. Kui nüüd lõbus Liisa temale õlut tõi, läks ta teda, nagu see mood juba on, natukene pealt maitseda. Liisa melleks natukene ja läks siis kohne jälle ära. Kramplikult töötis ta flaasi ruttu sun weerele ja jõi just sealt samast kohast, kus enne seda Liisa roosa suufene üks filmipilk seisnud oli. Kurwalt ja öhlades pani ta flaasi jälle laua peale tagasi. Tärafestti ütles ta aga enesele: „Willem! ei aita midagi, et sa vastu punnid! Nõid on sinule juba kord midagi flaasi siisse pannud ja seal oleks töök vastutörfumine ažjata! . . .”

Liisa ajas sell ojal lõbusaste ühe reisija kaupmehega juttu. Nagu näha, meeldis temale noor, ilusais riitetes harrta. Viinilisu tähelepanemisega wahtis Willem nende poole. Nüüd pani wõeras mees oma käe Liisa keha ümber ja seostas talle midagi förwa siisse. Liisa haka heledalt naerma, aga jäi „hääbemata” förmale — nõnda nimetas teda salaja Willem — üsna rahulisekt istuma. Willem tömbas läed laua all russkas.

Häälitset tuli muudatus. Kaupmees nähti töbrutamises juba liig faugele läinud olemat, sest häälitset fargas Liisa ülesse ja fölow förwaloos, wahest palju fölawam kui see kaupmehele just meeles järele olla wõis, audis sellest kindlat tunnistust. Liisa kadus loost, kuna kaupmees rahulisekt istuma jäi, sigarit suitsutas ja püsslawalt ütles: „On aga tõestti üks wõle tüdrus! Nõnda soowin ma just teda. Rabju, et ma tänja juba edasi reisima pean, muidu oleks ta homme juba minu käes!”